ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΖΟΖΕ ΜΑΡΙΑ ΝΤ' ΕΡΕΝΤΙΑ

Ο ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ ΣΟΛΝΤΑΤΟ, ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ...

('Ανδαλουσιανὸ παραμύθι)

— Εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ !

Εἶπεν ὁ Δὸν — Ζουὰν — Σολντάτο, κρεμῶντας τὸ ἀδειανὸ σακκοῦλι στὸν ὦμο..

— .... Νὰ ποὺ βρίσκομαι «ἐπὶ ξηροῦ κρεμάμενος» ἔπειτα ἀπὸ 24 ὁλοκλήρων χρόνων τίμιαν ζωὴν καὶ ἐργασίαν.

Νὰ ποὺ βρίσκομαι στὸ δρόμο μὲ πέντε δραχμὲς στὴν τσέπη καὶ ἕνα ψωμὶ εἰς τὴν τσορβᾶ ! Σὲ τὶ λοιπὸν χρησιμεύει νὰ εἶνε κανεὶς τίμιος στὸν κόσμον καὶ νὰ δουλεύῃ τὸν ἀφέντη του πιστά !...

— Εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ! ἐπανέλαβε μὲ δύναμιν καὶ τράβηξε τὸ δρόμου του.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Κύριος ἡμῶν 'Ιησοῦς Χριστός, μαζὶ μὲ τὸν ἅγιον Πέτρον, ὡς ὁδηγόν, κατέβηκε στὸν κόσμο, νὰ ἰδῇ ἂν θὰ εὕρῃ φιλανθρώπους καὶ πονετικὲς ψυχές. 'Επήγαιναν, ἐπήγαιναν ζητῶντας ἐλεημοσύνην, ἀλλὰ ὅλοι τοὺς ἐδιωχναν κακὴν — κακῶς. 'Ο Δὸν — Ζουὰν — Σολντάτο τοὺς συνήντησε στὸ δρόμο.— 'Ο ἅγιος Πέτρος, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ μακρυὰ λευκά του γένεια ἐφαίνετο πολὺ δυστυχισμένος καὶ ἀξιολύπητος τοῦ ἐζήτησεν ἐλεημοσύνη :

— Καὶ μήπως ἔχω τίποτε, γιὰ νὰ σᾶς δώσω, εἶπεν ὁ Ζουάν. 'Αφοῦ ἐπὶ 24 ὁλόκληρα χρόνια δουλεύω πιστὰ καὶ τίμια τὸν κύριό μου, μ' ἐπέταξε στὸν δρόμο, γιατὶ μ' εὗρῆκε πλέον γέρο καὶ ἀνίκανο. Κι' ὅλη μου ἡ περιουσία εἶνε πέντε δραχμὲς μ' ἕνα ψωμὶ ποὺ μοῦδωσαν, σὰν μὲ διώχναν. Εὐχαρίστως νὰ τὸ μοιρασθῶ μαζί σας.

Πῆρε τὸ μαχαῖρι, ἔκοψε τὸ ψωμὶ τρία κομμάτια, τοὺς ἔδωκε τὰ δυό, ἐκράτησεν αὐτὸς τὸ ἕνα καὶ τράβηξε τὸν δρόμο του.

Ὅταν κόντευε νὰ βραδυάσῃ ξαναβλέπει πάλιν ἐμπρός του, τοὺς δυὸ ζητιάνους.

'Ο ἅγιος Πέτρος τοῦ ἅπλωσε τὸ χέρι του.

— Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ πρωῖ σᾶς ἔδωκα.— Τώρα τὶ νὰ σᾶς δώσω ! Ψωμὶ δὲν ἔχω πειά, ἔχω μόνον πέντε δραχμές· ἐλᾶτε νὰ τὶς μοιραστοῦμε.

Τοὺς ἔδωσε τὶς τρεῖς καὶ κράτησε αὐτὸς τὶς δυό..

— Τὶ νὰ γείνω τώρα ὁ φτωχός ; ἐσκέπτετο ἐκεῖ ποὺ βάδιζε. Θὰ δουλέψω γιὰ νὰ ζήσω, καὶ ἂν εἶνε ἀνάγκη ἀκόμη νὰ μὲ ζεύξουν σὰν τὸ βῶδι στὸ ἄροτρο !... Τὶ νὰ γείνῃ. Πρέπει νὰ βγάλω τὸ ψωμί μου. Ἔχει ὁ Θεός !...

— Κύριε, εἶπε δειλῶς ὁ ἅγιος Πέτρος εἰς τὸν Χριστόν. Δὲν σκέπτεσαι τίποτε γι' αὐτὸν τὸν καλὸν ἄνθρωπον, ποὺ βρέθηκε μόνος σ' ὅλη τὴν γῆ νὰ μᾶς ἐλεήσῃ, ἂν καὶ ἔχῃ ὁ ἴδιος τὴν μεγαλείτερη ἀνάγκη γιὰ ἐλεημοσύνη ;

— Ἔχεις δίκαιο, ἀπήντησεν ὁ 'Ιησοῦς Χριστός. Φώναξέ τον καὶ ρώτησέ τον, τὶ χάρι θέλει νὰ μοῦ ζητήσῃ.

'Ο Ζουὰν ἀφοῦ ἐσκέφθη πολλὴν ὥραν, ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Κύριον τὴν δύναμιν νὰ κάμνῃ νὰ μπαίνῃ μέσα εἰς τὸ ἄδειο σακκί του, ὅτι καὶ ἂν θελήσῃ !

'Ο Κύριος τοῦ ἔδωσε τὸ χάρισμα. Κι' ὁ καθένας πῆρε τὸν δρόμο του.

'Ολίγο μακρύτερο ἐκεῖ ποὺ περνοῦσεν ἕνα χωριό, ὁ Ζουὰν εἶδε μέσα σ' ἕνα σπίτι, ἀπὸ τὴν μισανοιγμένη πόρτα, τὸ τραπέζι ἕτοιμο,στρωμένο, ὀρεκτικώτατο, μὲ κάτι τηγανισμένα κόκκινα—κόκκινα μπαρμπούνια καὶ κάτι χοιρομέρια προκλητικά, κρεμασμένα ἀπὸ τὴν στέγη.

— Στὸ σάκκο μου ! φώναξε τότε ὁ Ζουάν, χωρὶς νὰ θέλῃ.

Καὶ νά ! ἀμέσως τὰ ψάρια πετοῦν σὰν ζωντανά, καὶ τὰ χοιρομέρια, «πέρνουν πόδι» καὶ ξεκρεμοῦνται μόνα τους ἀπὸ τὸ ταβάνι καὶ πηδοῦν — ὦ τοῦ θαύματος!—μέσα στὸ σακκοῦλι.

'Ο Ζουὰν ποὺ εἶχε μιὰ πεῖνα διαβολεμένη,κάθησε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ἔφαγε γιὰ δέκα.

Ὅταν ἦλθεν ἡ νύχτα ἔφτασε σὲ μιὰ μεγάλη πολιτεία καὶ δὲν εἶχε μέρος γιὰ νὰ κοιμηθῇ. 'Αφοῦ γύρισε ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα, ὅλα τὰ σπίτια καὶ κανένα δὲν τὸν ἐδέχετο, ἠῦρε στὸν δρόμο, ἕνα στρατιώτην καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ πουθενά, νὰ περάσῃ τὴν νύκτα του.

— Ἂν σοῦ βαστάῃ ἡ καρδιά, τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνος, εἶνε ἐδῶ κοντὰ ἕνα λαμπρὸ κατάλυμα. Εἶνε ἕνα σπίτι ἔρημο, μὰ εἶνε στοιχειωμένο. 'Ο κύριός του ἦταν πολὺ ἁμαρτωλὸς καὶ πέθανε ἀξεμολόγητος. Κάθε νύχτα λοιπὸν βρυκολακιάζει καὶ κανεὶς δὲν πατάειἐδῶ, ἂν καὶ ἔχῃ μέσα χίλια δυὸ καλά, γιατὶ ἦταν πολὺ πλούσιος ὁ μακαρίτης...

— Φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Δὸν — Ζουάν, ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τίποτε ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Θεό. Ἔτσι λοιπόν, νὰ ζῇς, ὁδήγησέ με.

'Ο στρατιώτης ἅμα τὸν ἔβαλλε μέσα κύτταξε νὰ φύγῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα καὶ τὸν ἄφησε νὰ περιεργάζεται τὸ μεγάλο κεῖνο σπίτι, ποὺ τὰ ὑπόγειά του ἦσαν γεμάτα σπανιώτατα κρασιά, καὶ τὰ κελλάρια ἀπὸ πλούσια καὶ διαλεγμένα τρόφιμα. 'Η πρώτη δουλειὰ τοῦ Δὸν — Ζουὰν ἦταν ν' ἀδειάσῃ 2—3 μποτίλλιες παληὸ κρασί, γιὰ νὰ πάρῃ ἡ καρδιὰ τοῦ θάρρος καὶ νὰ μὴ φοβηθῇ ἀπὸ τὸν βρυκόλακα. Ἔπειτα ἄναψε μιὰ καλὴ φωτιὰ στὸ τζάκι καὶ κάθησε κοντὰ καὶ ἄρχισε νὰ ψήνῃ ἕνα καλὸ λουκάνικο.

Ἄξαφνα ἄκουσε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ ταβάνι.

— Νὰ κατέβω ;

— Κατέβα ἂν σ' ἀρέσῃ, εἶπεν ὁ Δὸν—Ζουὰν—Σολντᾶτο, ποὺ εἶχε τώρα πολὺ κουράγιο παρμένο ἀπ' τὸ κρασί.

Καὶ βλέπει νὰ πέφτῃ μπροστά του ἕνας ἄνθρωπος.

— Ζουὰν Σολντᾶτο, τοῦ φώναξε μὲ μιὰ φωνή, ποὺ σοῦ πάγωνε τὸ αἷμα μέσα στὶς φλέβες, βλέπω πὼς εἶσαι παλληκαρᾶς.

— Μάλιστα, κύριε, ποτέ μου δὲν φοβήθηκα τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν Θεό. Μ' ὅλα αὐτὰ βρίσκομαι σήμερα χωρὶς πεντάρα.

— Μὴ λυπᾶσαι γιὰ τόσο μικρὸ πρᾶγμα, εἶπε τὸ φάντασμα.—Ἂν θέλῃς νὰ κάμνῃς ὅτι σοῦ ζητήσω, θὰ σώσῃς τὴν ψυχή μου καὶ θὰ γείνῃς καὶ σὺ πλούσιος.

— Διατάξτε, εἶπεν ὁ Ζουάν.

— Ἔλα λοιπὸν κοντά μου.

Κατέβηκαν μαζὶ εἰς τὸ ὑπόγειον. Ἂν καὶ ἦτο θεοσκότεινα 'κεῖ μέσα, τὰ μάτια τοῦ βρυκόλακα ἔφεγγαν σὰν φλόγες καὶ φώτιζαν ὅλα τρινύρω.

— Πάρε ἕνα σκεπάρνι καὶ σκάψε ἐδῶ, εἶπε στὸ Ζουάν.

— Σκάψε ὁ ἴδιος γιὰ νὰ χωθῇς μέσα ἂν σ'ἀρέσει, τοῦ εἶπεν ὁ Ζουάν, χωρὶς νὰ φοβηθῇ. 'Εγὼ δὲν εἶμαι δοῦλός σου.

Τότε τὸ φάντασμα ἄρχισε νὰ σκάπτῃ βαθειὰ καὶ δυνατὰ καὶ ἔτριζᾶν τὰ κόκκαλά του. Σὲ λίγη ὥρα ἔβγαλε τρία σακκιὰ μεγάλα.

— Τὰ βλέπεις αὐτά. Τὸ πρῶτο εἶνε γεμᾶτο δεκάρες. Θὰ τῆς μοιράσῃς ὅλες στοὺς φτωχούς. Τὸ δεύτερο εἶνε ἀσῆμι· θὰ τὸ ξοδέψῃς ὅλο γιὰ προσευχὲς καὶ γιὰ μνημόσυνα, γιὰ νὰ συγχωρεθῇ ἡ ψυχή μου. Τὸ τρίτο εἶνε χρυσάφι· ποὺ τὸ χαρίζω γιὰ τὸν κόπο σου,ἂν τὰ κάμῃς ὅλα ὅπως σοῦ τὰ εἶπα.

— Μπορεῖς νὰ εἶσαι ἥσυχος, ἀφέντη μου, εἶπεν ὁ Ζουάν. 'Η ψυχή σου θὰ συγχωρεθῇ καὶ θὰ βρῇ ἀνάπαυσι. — Μέρα νύχτα θὰ παρακαλῶ καὶ θὰ κάνω λειτουργίες.

Τὸ φάντασμα τότε χάθηκε σὰν νᾶτανε ἀχνός.

***

'Ο Δὸν Ζουὰν-Σολντάτο ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἄρχισε νὰ ἐκτελῇ πιστὰ τὶς ὑποσχέσεις ποὺδωκε ! —Κι' ἔσωσε τὴν ψυχὴ τοῦ βρυκολακιασμένου καὶ πλούτισε κι' αὐτὸς καὶ τόσα πολλὰ ἦσαν τὰ χρήματα ποὺ τοῦ χάρισε ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ, ὥστε σὲ λίγο ἔγεινεν ἕνας μεγάλος ἱππότης καὶ αὐθέντης τῆς χώρας.

'Ο μόνος ποὺ ἔγεινε μεγάλος ἀπὸ τιμιότητα.

Κ' ὅταν ἕνα βράδυ πῆγαν κλέφτες νὰ τὸν κλέψουν.

— Ὅλοι μέσα στὸ σάκκο μου ἐφώναξε, καὶ ἐκεῖ εὑρίσκονται ἀκόμη....

Κ' ἔτσι ὁ καλὸς ὁ Δὸν-Ζουὰν-Σολντάτο, γιὰ τὴν καλή του τὴν καρδιὰ καὶ τὴν ἐλεημοσύνη ποὺ ἔκανε μιὰ μέρα κέρδισε τὴν καλοπέρασι εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν καὶ τὸν παράδεισο στὸν ἄλλο κόσμο.

Ὅσοι τὸ διαβάσουν, ἂς συμμορφωθοῦν !

ΘΑΥΜΑ! ΚΑΤΑΠΛΗΞΙΣ! ΘΡΙΑΜΒΟΣ!

Στὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» λίαν προσεχῶς θ' ἀφηγηθοῦν τὰ συγκινητικώτερα καὶ πλέον χαρακτηριστικὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς των οἱ γνωστότεροι Ἕλληνες πολιτικοί, δημοσιογράφοι, λόγιοι, ζωγράφοι, γλύπται, ἠθοποιοί, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, στρατηγοί, κυρίαι τοῦ κόσμου, φεμινίστριαι...

Καθένας τους καὶ ἀπὸ ἕνα ἢ δύο συγκινητικά, τραγικά, παράδοξα, κωμικά, ἀστεῖα ἐπεισόδιά τους.

Οἱ κ. κ. Παῦλος Κουντουριώτης, Γ. Καφαντάρης, Ἀθ. Εὐταξίας, Ν. Καλογερόπουλος, Χαρ. Βοζίκης, Λουκ. Κ. Ροῦφος, Σ. Στάης, Σπ. Πάτσης, Σπ. Μερκούρης, Νικ. Λεβίδης, Ἀλ. Παπανασταστίου, Θ. Σοφούλης, Γ. Παπανδρέου, Στεφ. Σκουλούδης, Γεωργ. Χατζηδάκης,Καρολίδης, Ἀντ. Χρηστομάνος, Δοῦρος, Κ. Παλαμᾶς, Ι. Γουπάρης, Γ. Δροσίνης, Μ. Μαλακάσης, Δ. Πορφύρας, Θ. Βελλιανίτης, Γρ. Ξενόπουλος, Δημ. Καμπούρογλους, Σπ. Μελᾶς, Τιμ. Μωραϊτίνης, Παντ. Χόρν, Γ. Βλάχος, Γ. Πώπ, Ἀλεξ. Φιλαδελφεύς, Αἰμ. Βεάκης, Χριστ. Νέζερ, Μῆτσος Μυράτ, Δ. Μητρόπουλος, Μαρ. Βάρβογλης, Διον. Λαυράγκας, Ι. Ἰακωβίδης, Ν. Λύτρας, Κ. Μαλέας καὶ αἱ κ. κ. Μαρίκα Κοτοπούλη, Κυβέλη Θεοδωρίδου, Ἀρτεμις Κυπαρίσση, καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλαι θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦν κάτι τὸ χαρακτηριστικό, τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὤμορφο, ἕνα ἀνέκδοτό τους, τὸ πολὺ περίφημο...

ΣΧΟΛΗ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΜΠΟΡΙΟΥ
3-ΦΕΙΔΙΟΥ-3
ΟΜΑΔΕΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ
ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ 3 ΜΗΝΩΝ